

DRAČÍ OČI

PRAMEN MOCI

KRISTINA
HLAVÁČKOVÁ

FRAGMENT

Dračí oči

Pramen moci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kristina Hlaváčková
Dračí oči – Pramen moci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KRISTINA
HLAVÁČKOVÁ

DRACÍ OČI
PRAMEN MOCI

FRAGMENT

OBSAH

Kapitola 1. Nitramův odkaz	7
Kapitola 2. Návrat prvorozeného	36
Kapitola 3. Aronel	82
Kapitola 4. Když bašta hoří	143
Kapitola 5. Strážci Karganu	154
Kapitola 6. Shledání	184
Kapitola 7. Ve stínu Šedivce	232
Kapitola 8. Dívčí válka	279
Kapitola 9. Duel pramenů moci	305
Kapitola 10. Černý oheň nese smrt	359

*Chtěla bych poděkovat všem těm úžasným lidem,
kteří této knize pomohli na svět.
Díky, díky, díky, díky Adamušo,
„Angelo“ (bez důkladného požehnání to určitě nejde),
Pavle, Romano, Verčo, Zuzko a moji drazí rodičové.*

Ruwa Dabba

Bílá pevnost

Wasa Itacen

Mai Kula Goragon

Kasashen Waje

Kefet

Baša

Sorontur

Nazran

Dutse Daraja

Dakara

Morlon Zahraða Orýað

Kapitola 1.

NITRAMŮV ODKAZ

Breta se úkosem podívala na Elenu. Šourala se chodbami Bašty s hlavou svěšenou, zády nahrbenými, oči upřené kamsi pod špičky svých bot. Jen stěží zvedala nohy, tahala je po zemi. Začínala zaostávat za rázujícím chlapcem. Nevnímal. Bretě blesklo hlavou, že by se měla pokusit princeznu probudit z jejího náměsíčního stavu. Jen na zlomek vteřiny zapochybovala o tom, co se chystala udělat. Pak se ale zahleděla na syna a pochyby zmizely. Každá minuta navíc, kdy zůstávali v Baště, se mohla stát osudnou. Ponechali Elenu samotnou, možná ji tím odsoudí k smrti a s ní i celou Kéralu k záhubě, ale co kdy udělala Kérala pro ni, pro Bretu? Co kdy udělala Kérala pro jejího malého synáčka? Nic. Breta se narovнала a zrychlila krok. Dohonila hoča, jemně ho vzala za ruku a přiložila si prst na ústa. Vtáhla jej do niky dveří, které právě mijeli. Zmizeli v temném stínu. Elena je přešla bez povšimnutí a šourala se dál.

„Musíme odsud, dokud to ještě jde,“ zašeptala Breta. Její syn pokrčil lhostejně rameny. Rozhodně nevypadal, že by ho celá situace jakkoliv vyváděla z míry. Teprve nyní si Breta uvědomila, že je jeho ruka velmi nepříjemná na dotek. Byla hodně chladná, kůže nepřirozeně napjatá, suchá. Nedá se říci, že by jí připadalo, že drží leklou rybu, spíš mrtvý, nehybný pařát. Potlačila nutkání se otrást a mládencovu ruku sevřela

ještě pevněji. Nemohla otálet, musela ho odsud odvést. Vyrazila do chodby, směrem, ze kterého přišli. Synáček ale zůstal stát, a to ji překvapilo.

„Pospěš si, musíme pryč, než si Nitram uvědomí, co se děje,“ pobídla ho naléhavě.

„Už to ví,“ řekl kluk nevýrazně. „Je něco, bez čeho nemohu odejít,“ vysvětlil, a aniž by se jakkoliv pokusil vymanit ze sevření matčiny ruky, svižně vyrazil za Elenou. Zastavit ho nedokázala, ale odmítla se pustit. Byla tak napůl dobrovolně vláčena vpřed. Než změnili směr, ještě zahlédla, jak princezna mizí za ohybem chodby. Snažila se držet krok, dokud si neuvědomila, že ji chlapec vede do samého středu Bašty. Pokusila se zaprotестovat, oči do široka otevřené hrůzou.

„Musím, matko. Je toho mnoho, co nevíš,“ pravil hoch, aniž by se na ni otočil. Chtěla ho zastavit, ale i přes svou vychrtlou postavu a nahrbená záda byl velmi silný. Bez známky jakéhokoliv úsilí ji táhl za sebou. Ocitli se v místech, která neznala, do kterých neměla nikdy přístup. Pasti, kterým se museli vyhýbat, tu byly mnohem frekventovanější a záluďnější. Musela se soustředit, aby žádnou nespustila, pozorovat, kam synek našlapuje, dokonce i na kterých místech se jakoby mimochodem dotýká rukou stěn. Bylo to děsivé. Tolik známý zápach Černých, po staletí uvězněných uvnitř těchto zdí, sílil. Dělal se jí zle, ale pustit se nemohla. Nemohla ho nechat odejít ze svého dohledu, musela ho odsud odvést!

Konečně se zastavil přede dveřmi. Byly jedny z mnoha. Chodba, ve které stáli, byla zcela rovná, plná poskakujících

stínů. Ty stíny nepocházely z loučí na zdech. Nemohly, byly příliš živé. Dveře tu byly nasázeny v sotva dvoumetrových rozestupech, jedny jako druhé. A nebyly u nich značky. Žádné.

„Můžeš zůstat tady, jestli chceš,“ řekl syn potichu a ona razantně zavrtěla hlavou.

„Musíme být rychlí. Za těmi dveřmi je nástraha. Až vstoupíš, udělej dva kroky vpřed, pak tři kroky kolmo vlevo. Jsou tam sloupy, první zhruba půl metru od šikmé podlahy i od zdi. Po nich vede cesta přes propast. Nejsou v pravidelných rozestupech. Nesmíš zaváhat, podlaha se sklopí jen moment po tom, co se dveře zaklapnou.“ Nečekal na potvrzení, zda mu rozuměla, nečekal na jakoukoliv odpověď a vstoupil. Držela se ho jako klíště, když jej následovala na šikmé dláždění a na první sloup. Ještě měla jednu nohu na podlaze, když se začala sklápět. Jen stěží udržela rovnováhu. Na vrcholek piliře se dostala s vynaložením velkého úsilí. Místnost zaplavila temnota tak hustá, že neviděla ani na ruku, kterou si zvedla před oči. Vzduch se téměř nedal dýchat, byl nasycen odporným hnilobným zápachem. Zvedal se jí žaludek, ale narovnal se a zařala zuby. Vydržela horší věci. Musí odsud syna vyvést. Na ničem jiném nezáleží.

„Potřebuju obě ruce, musíš mě pustit,“ ozval se z černoty její chlapec. Zaváhala. Nelákalo ji zůstat stát na uzoulinké plošině bez opory, v naprosto černé tmě, nad vražednou hlubinou. Nakonec se sebezapřením hochovu ruku pustila. Do noci zazářilo světlo. Breta nejistě zamžourala.

Bez matky by postupoval rychleji, mnohem rychleji, dokonce ani tma mu nevadila. Již tolikrát přeběhl po stupních

beze světla. A ona byla nejistá. Bála se. Byla netrpělivá, neochotná následovat ho, ale šla. Najednou zakolísala. Uklouzla jí noha. Reagoval. Zapřel se nártem o bok plošiny a zabral. Jen díky opoře v jeho silné paži neztratila rovnováhu zcela. Chybělo málo, aby je oba strhla do propasti, na hroty ostrých kúlů. Na bodáky, kde našlo smrt už tolik nešťastníků. Soustředila se na to, aby byli co nejrychleji pryč, takže se ani nepozastavila nad silou, kterou ten rachitický klučina právě ukázal.

Ulevilo se jí, když se konečně ocitla na pevné zemi. Doufala jen, že cesta zpět povede jinudy. Rozhlédla se. Střed Bašty. Nejstřeženější, samostatně opevněný, pastmi chráněný, izolovaný celek uvnitř paláce. Hoch ji rychle vedl prázdnými chodbami. Bylo tu až příliš prázdkno. Nebyli tu dokonce ani ti divní, nahrbení, seschlí mužící. Nebyl tu nikdo.

Na to, kde se ocitla, ji upozornil zápach. Byl tu silnější než kdekoliv jinde. Doslova ji udeřil do obličejje, když její syn pootevřel dvoukřídle dveře. Byly obrovské. Ložnice za nimi také nepatřila mezi nejmenší. Ani nevypadala jako ložnice. Byl to spíše menší sál, jehož tři stěny byly lemovány knihovnamy sahajícími až vysoko ke stropu. Poslední stěna byla prázdkná, celá černá, opálená od ohně. Jako jediná neměla žádný vchod do místnosti, jako u jediné u ní nestály stoly plné nádob a nádobek obsahujících všechny možné tekutiny, prášky a podivné přísady všemožných tvarů. Nechyběli tu různí živočichové podivných forem, jak sušení, tak naložení v lihu. Při bližším prohlížení se tu našly končetiny lidí, skřetů, ale také šupiny draků, jejich zuby a tesáky. Z jedné nádoby se šklebila potetovaná hlava s holou lebkou

a zlatým kruhem v nose. Breta polkla. Bližší zkoumání čehokoliv v této místnosti neměla v plánu. Pach přivolával staré, nevítané vzpomínky. Nitramova ložnice. Nikdy ji neviděla, nikdy tu nebyla, ale ten zápach! Cítila ho vždy, když se k ní Nitram přiblížil. Nebyla tu postel, jen v rohu, u holé zdi, jakýsi pelech. Uvědomila si, že nejen dvoukřídlé dveře, ale také okolní chodby jsou uzpůsobeny k tomu, aby se jimi mohlo pohybovat něco opravdu hodně velkého. Byly uzpůsobeny, aby tudy mohl projít pradávňý Černý.

Tady Nitram studoval své knihy, tady Nitram beze svědků prováděl své experimenty. Všechny stoly byly kamenné, pod většinou se nacházely všemožné skříňky a truhlice, do dvou byly zapuštěny okovy, vždy po čtyřech. Zvedla oči a zaznamenala na prázdné zdi čtyři těžké kruhy. I ty vypadaly, že jsou hojně používány, aby někoho, nebo něco, udržely. Breta se otřásla. Hruža a odpor, které ji zaplavily, však nebyly tak silné jako nenávist, jako chuť se pomstít, jako touha vyvést syna ven, na slunce, do bezpečí. Zášť v ní bublala, stejně jako tekutiny v baňkách jedné ze skleněných aparatur. Poprvé ji napadlo, že možná měla štěstí. Sama se v těchto zdech nikdy neocitla, sama... Podívala se na syna. Prohledával pelech. Přehazoval jeho části z místa na místo. Něco hledal. Nitram byl přesvědčen, že je to jeho syn, přece by... Oči jí sklouzly na jednu z desek s okovy.

„Zlatíčko...“ začala, „pospěš si!“

„Není to tu!“ zamumlal chlapec, ale nezdálo se, že by ho absence hledaného jakkoliv znepokojila. Pohnul se z pelechtu. Vyšplhal se na jeden z žebříků a začal se s ním posouvat podél knihoven. Vytáhl knihu. Spěšně ji prolistoval a jal

se hledat další. Breta měla na okamžik pocit, že možná nehledá jen samotné svazky. Díval se i do mezer, které po nich zůstávaly, do některých dokonce zašmátral.

Vzduchem prosvištěl ohnivý blesk a roztrátil se o žebřík, na kterém hoch stál. Vrhł se z něj dolů.

„Zrádce!“ zaševelil něžný, tichý hlásek škvírou mezi křídly dveří. Chlapec skočil za jednu z kamenných desek. Následoval ho další blesk. Breta zatajila dech a sáhla po šavli. Sledovala, jak se dveře pomalu rozevírají dokořán. Prostor prořízlo další zaklínadlo.

„Až se náš pán dozví, co tu děláš, nebude rád. Nezabije tě, potřebuje, abys byl živý, ale jistě mi tě půjčí na hraní. Budeš si se mnou hrát?“ sladký tón toho hlasu téměř hladil po duši, ale slova řezala jako nůž.

Breta nejdříve zahlédla drobnou ručku. Mihla se nad lemem bělostné sukně. Do ložnice vešla útlá, mladičká, křehká dívenka. Dlouhé blondaté vlasy jí spadaly na záda a dolů až pod zadek. Spánky měla vyholené, místo světlých pramenů je halily temné runy, vytetované do kůže. Pokračovaly přes krk a houstly. Celé dívčino tělo jimi bylo pokryto. Zdálo se, že je kráska staví světu na odiv. Veškerý její oděv sestával ze sukně z dlouhých tenoučkových proužků bělostné látky, která při každém kroku své majitelky odhalovala nohy v celé jejich délce. Ňadra byla spoře zakryta stejně bělostnou širokou stuhou zavázanou křížem přes hrudník a za krk. Jediná nepotetovaná část na tom výstavním tělíčku byl obličej. Na svět z něj zářily dvě blankytně modré, ledově chladné oči.

Chlapec po čarodějce hodil jednou z baněk a rychle jako

had se přesunul do lepšího krytu. Nádoba se roztrhla o zeď, tekutina se rozprskla, kámen zasyčel. Čarodějka postupovala kupředu. Další skleněná nádobka ji minula jen těsně.

„Á, chlapeček si chce hrát!“ něžně se zasmála tetovaná dívka a mrštila po mládenci dalším ohnivým bleskem. Konečně se zcela vynořila zpoza křídla dveří, vstoupila do Bretina zorného pole. Matka, dosud schovaná ve stínu, vyrazila. Vzduchem prosvištělo další zaklínadlo. A těžká šavle. Z boku zasáhla tetovanou hrud. Blondýnka zachřčela, oči se jí rozevřely překvapením, ale reagovala. Prudce se otočila, švihla rukou, aby ztrestala útočníka. Ale Breta byla rychlejší. Šavle se do dívčina těla vnořila až po jílec. Bělostný oděv se zalil krví, žena se zhroutila na podlahu. Blankytné modré oči překvapeně, bez mrknutí zíraly na strop.

Hoch vykoukl zpoza stolu, za kterým se schovával. Hlasitě si oddechl. Vylezl po čtyřech a velmi opatrně se postavil.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se ho matka. Přikývl. „Kdo je to?“ otázala se Breta.

„Ty ji nepoznáváš?“ Syn ani nezněl překvapeně. Breta se na mrtvou udiveně zahleděla.

„To je ta, co tě nahradila. Nitram s ní byl velmi spokojen,“ řekl kluk klidně. Možná až příliš, na to, že se jej krásvice právě pokusila zabít.

„Musíme odsud! Rychle! Elena je nezaměstná na věky!“ pobízela ho. Hoch se podíval na čarodějku. A přikývl. V náručí držel několik knih.

„Počkej,“ zarazil matku a vrátil se pro pruh látky, ze

kterého si udělal vak. Breta vyběhla do chodby. Sotva se dostala z dohledu, rychle se sehnul, chytil amulet, jež měla tetovaná na krku, strhl jí ho a zastrčil do kapsy. Pak vyrazil za Bretou. Zastavila se na prvním rozcestí.

„Kudy?“ zeptala se přiškrceným hlasem. Hoch ji předešel a vedl pastmi. Bašta se začínala otrásat.

Chlapec strčil nedůvěřivě hlavu do padacích dveří. Zahlédl tělo mrtvého pradávného a po tváři mu přeběhl podivný výraz.

„Pospěš si!“ naléhala Breta. Zaslechla v chodbě kroky. Pomohl matce dolů a spustil se za ní. Deska v podlaze zapadla v momentě, kdy do chodby vběhli vojáci. Breta se nehodlala zdržovat. Konečně měla své dítě u sebe a musela se postarat, aby se dostali z dosahu Bašty, z dosahu boje bezpochyby zuřícího za jejími zdmi. Rozběhla se. Hoch se ještě jednou ohlédl po mrtvém pradávném, pak se téměř loudavě vydal za ní.

Matka ho popoháněla. Když se zastavil ve velké jeskyni plné těl pobitých malých Černých, vzala ho za ruku a táhla ho za sebou. Měl studenou dlaň, prsty hubené a kostnaté. Opět ji polekalo, jak nepříjemné bylo dotknout se jeho suché, téměř voskovité pokožky, ale pospíchala dál. Objevil se před nimi vodopád. Chlapec se zastavil tak prudce, až Breta, vedoucí jej za ruku, zakolísala. Otočila se na něj. Stál se svaly napnutými k prasknutí a nahrbenými rameny. S neutrálním, prázdným výrazem pozoroval padající stříbřitou hladinu.

„Je to jen voda. Ani jí není mnoho, pojď, musíme si po-

spíšit!“ pobízela matka. Táhla ho za sebou. Trochu vzdoroval, ale když se dostal tak blízko, že jej začala skrápět vodní tříšť, zrychlil, jako by chtěl mít závoj vodopádu co nejrychleji za sebou. Když se vynořil do denního světla, cukl sebou a překvapeně zamžoural. Slunce ho oslnilo. Tvář se mu pokrivila, rukou si zaclonil oči. Breta se na něj láskyplně podívala. Na denním světle vypadal ještě neduživěji než v temné stínohře Bašty. Pleť měl téměř průhlednou, vysušenou a napnutou tak, až mu pod ní prosvítaly kosti. Byl velmi šlachovitý. Zaskočilo ji, o kolik starší se zdál, jeho vzezření rozhodně neodpovídalo jeho mladému věku. Pohled jeho očí byl prázdný. Podoba s jejím milovaným Nelsonem, kterou v chlapcově tváři vídávala, když byl malý, jako by se vytratila. Dokonce i ty oči se změnily.

„Co ti to jen udělal, zlatíčko!“ zhrozila se Breta. Chlapec pokrčil nezučastněně rameny a pak se zahleděl směrem k Baště. Breta otočila hlavu. A zděšeně se nadechla. Údolí se hemžilo Černými, jeho dno jimi bylo doslova pokryto. Seděli, stáli i leželi na každém volném místě. Některý občas chňapl po svém sousedovi. Čekali. Ocasý se jim nedočkavě komíhaly, mnoho jich nervózně roztahovalo křídla. Breta se s hrůzou přitiskla ke stěně. Chlapec stál a téměř hypnotizovaně sledoval ruch pod sebou. Dokonce udělal několik kroků vpřed, aby lépe viděl.

Údolím se ozval tichý, ječivý hvizd. Tak tichý, že by jej Breta se synem jistě ani nezaznamenali, kdyby si ho Černí mezi sebou nezačali předávat. Občasné chňapání okamžitě ustalo, všichni ještěři se otočili směrem k Baště. Rozepjali křídla a jako na povel se vznesli do vzduchu. Nebe zčernalo

jejich těly. Breta semkla rty. Po tváři jí kanuly slzy. Pak se ale podívala na hocha a silou vůle se odlepila od kamene. Ať se před Baštou stane cokoliv, ona to nemohla ovlivnit. Přišla pro syna a musí jej dostat do bezpečí. Nic jiného neexistovalo, nic jiného se jí netýkalo. Pro ni existoval už jen jediný člověk, její dítě. Nelsonovo dítě.

„Musíme odsud,“ řekla přiškrceným hlasem. Kluk na ni neochotně otočil pohled.

„Musíme odsud, dokud si nás nikdo nevšímá!“ naléhala a rozeběhla se náznakem stezky vedoucí nahoru nad vodopád. Chlapec ji následoval, oči opět přimhouřené proti slunci. Museli přelézat kameny a dokonce šplhat v místech, kde byla stezka zasypána. Breta se pokoušela neohlížet. Musela nechat Baštu za sebou, aby dokázala přežít, aby zachránila svého potomka.

Zem pod jejich nohama se zatřásla. Z Bašty vyšlehl plamen. Z jeho útrobu se vznesl bílý ohnivý drak a vrátil se do černobarevné změti těl. Poprvé uviděla draky. Chvilí fascinovaně sledovala bitvu obrovských létavců, ale pak se znovu vypravila stezkou. Její syn ji následoval, ale oproti ní se neustále ohlížel přes rameno.

Již jednou dokázala tou zpusťšenou krajinou projít. Zvládla to i nyní. Tentokrát to ale bylo jiné, poněkud veselejší, i když se museli vyhýbat skupinám prchajících skřetů a nad hlavou jim občas přeletěl temný stín létavého ještěra. Schovávali se vždy, když je v dálce zaregistrovali, aniž by zjišťovali, zda se jedná o draky, či Černé. Byla se svým synem. Vypadal sice velmi neduživě, ale byl houževnatý. Měla podezření, že je

vlastně rád, že většinou putovali v noci a přes den zůstávali v úkrytu. Sledoval vše, co se kolem něj dělo. A učil se. Většinu času mlčel, což Bretě zpočátku vyhovovalo, ale časem jí to začalo dělat starosti. Komunikoval jen v případě, že byl přímo tázán, a i v těchto okamžicích reagoval jen velmi střídmě, podával jen nejnnutnější informace. O tom, co se s ním dělo v Baště, odmítal mluvit docela. Bretě se nad ním svíralo srdce. Bolel ji pohled na jeho vychrtlou postavu, téměř průsvitnou kůži, ale hlavně do těch jeho prázdných očí. Její milovaný synáček vypadal, jako by si prošel peklem. Do mysli se jí neustále vkrádala vzpomínka na Nitramovu ložnici, na laboratoř s kamennými deskami a okovy. Pokoušela se zahnat trýznivý pocit, že se její dítě stalo předmětem Nitramových pokusů. Alespoň že na jeho těle nezahlédla žádné to odporné tetování, to jí dávalo naději.

Byla šťastná, když se jeho výraz poprvé změnil. Po velmi dlouhé době seděli u ohně a jedli čerstvě upečené králíky. Byli masití a chutní. Hoch spořádal téměř celé zvíře, otřel si ústa a spokojeně se usmál. Vlastně jen lehce pozvedl koutky, ale pro Bretu to bylo jako zářivý úsměv. Hluboko v lese mezi stromy, u plápolajícího ohně a s plným žaludkem, vypadal chlapec konečně spokojeně. Dokonce začal i trochu komunikovat.

„Kdo byla ta dívka?“ zeptal se najednou a Breta se zamyslela. Ani v nejmenším nepochybovala, na koho se syn ptá, ale nevěděla, jak má odpovědět. Přepadla ji myšlenka, že nejspíš napomohla její smrti, ale chlapec, její syn, byl přednější. Musela ho dostat ven z toho obludného místa. Zatřásla hlavou, aby zrádnou myšlenku zahнала. Elena vešla

do Bašty ze své vlastní vůle. Věděla, co ji tam čeká. A ona, Breta, stejně neměla dost sil, aby mohla čarodějce jakkoliv pomoci. Začala vyprávět. Vyprávěla o princezně z rodu Berberů, paličaté, vzdorovité, se srdcem na pravém místě, o bojovnici s velkou magickou mocí. Syn jí tiše naslouchal.

„Proč jsi ji přivedla?“ zeptal se najednou a Breta zaváhala. Sebrala odvalu a podívala se mu do očí. Byly prázdné, bez výrazu, bez sebemenšího náznaku zájmu či zaujetí. Ve světle plamenů v nich viděla svůj obraz. Na zlomek vteřiny si přišla stará a unavená, shrbená a zohyžděná k nepoznání. Zamrkala. Mládenec na ni dál hleděl a čekal.

„Byla mojí jedinou nadějí, jak se pro tebe vrátit.“

„Proč?“ překvapil ji.

„Jsi můj syn, musela jsem tě zachránit, nemohla jsem tě tam nechat.“

„Proč ona?“ doplnil otázku nezúčastněně, jako by matku ani neslyšel. Chvilí jí trvalo, než si utřídila myšlenky natolik, aby mohla srozumitelně začít. Řekla chlapci o proroctvích, která našla v archivech Bašty. Vyprávěla o svém hledání, o tom, jak odhalila, kdo skutečně je dítě z proctví. Pokoušela se před synem, a snad i sama před sebou obhájit, proč jí trvalo tak dlouho, než se pro hochu do temné pevnosti vrátila. Chlapec jí naslouchal bez náznaku zájmu ve tváři, ale občas se na něco zeptal krátkou, úsečnou otázkou. Byla ráda, že konečně alespoň trochu mluví, a tak ignorovala jeho tón a vyprávěla dál.

Opět měla nepříjemný pocit, že se jim nad hlavou mihl obrovský černý stín. Tentokrát si však myslela, že jej dokonce

zahlédla. Byl blízko. Příliš blízko a letěl nízko, jako by snad něco hledal. Na zlomek vteřiny zadoufala, že to byl drak, ale neopouštělo ji podezření, že se jedná o Černého. Chlapec ji pozoroval. Blížila se tma, bylo na čase se utábořit. Noční už byly chladné, brzy přijde zima a přestávalo být možné tábořit bez ohně. Pokoušela se nemyslet na to, že si musí rychle najít přístřeší na zimu.

Hoch položil náruč dříví vedle ohniště a narovnal se. Záhleděl se do houstnouceho šera lesa. Výraz měl stejně neutrální jako vždy, oči stejně prázdné. Ale celé jeho tělo jako by se napjalo. Naslouchal. Vynořila se ze stínů. Kráčela k němu pomalým, ladným krokem, pohupujíc se v bocích, neslyšně kladla jedno bosé chodidlo před druhé do chladného mechů. Rozparky dlouhé sukne při každém kroku odhalovaly její nohy v celé jejich kráse až nahoru ke kyčlím. Světlý drakohokam v pupíku zářil na pozadí hebké, snědé pokožky plochého břicha. Ňadra měla jen stěží zahalena pruhem látky zavázaným na zádech na uzel. Pod jemnou tkaninou se rýsovaly jejich pevné oblé tvary. Bylo chladno. Kráčela s hlavou zdviženou, smaragdové oči ostře kontrastující s kakaovou pokožkou upřené na mladíka, který ji nehybně pozoroval. Breta ji zaregistrovala, až když už byla sotva pár kroků od hochy. Vyskočila na nohy a v ruce se jí objevila šavle.

„Co tady chceš?“ prskla na příchozí. Obešla rychle oheň a postavila se vedle syna. Dotkla se jeho ruky. Byla voskovitá a chladná, jako bez života. Chytila jej za zápěstí. Hoch se ani nepohnul. Zato Fobeia udělala další krok.

„Ani se nehni!“ zavrčela na ni Breta se zbraní zdviženou

před sebe. Fobeia se sice zastavila, ale oči stále upírala na mládence.

„Potřebuji útočiště,“ řekla sladce.

„U nás pomoc nehledej! Odejdi!“ odbyla ji Breta. Byla vyděšená. Pokoušela se od ní odtáhnout své dítě. Jak ji jen mohla nechat přijít tak blízko? Věděla, co dokáže, a bála se o syna. Byl sice ještě velmi mladý, ale stál nepohnutě a sledoval každý pohyb čarodějnice, bez mrknutí, téměř hypnotizován.

„Je zima, matko,“ promluvil konečně a jeho hlas zněl ještě dutěji než jindy, nechával za sebou podivnou ozvěnu.

„Je to čarodějnice. Nezaslouží si naši pomoc,“ pokoušela se ho přesvědčit.

„Je jí zima, matko. A má hlad. Nemůžeme jí odepřít pomoc.“ Byl to asi ten nejdelší proslov, co od něj za poslední dobu slyšela. Její stisk na kostnatém zápěstí zesílil. Ani si to neuvědomila. Svírala jej tak pevně, až jí zbělely klouby na prstech. Bála se, i když nebyla schopna jasně říci proč. Byl to pradávny strach zakořeněný kdesi hluboko v instinktech jejích předků. Každá buňka v jejím těle na ni křičela: zabij a uteč. Chlapec. Musí ochránit chlapce.

„Neposlouchej ji, zlatíčko. Pokouší se tě ovládnout,“ zaúpěla tak zoufale, že to překvapilo i ji samotnou.

„Prosím! Nemůžete mě tu tak nechat. Viděla jsem nad lesem Černého. Je zima. Dlouhé dny jsem nic nejedla a mám strach,“ žadonila Fobeia, oči stále upřené na hochu. Ten se pohnul směrem k ní. Zastavila ho Bretina ruka na jeho zápěstí. Nepřítomně se podíval dolů, pak matce do očí.

„Pusť mě.“

„Je nebezpečná! Nevěř jí! Neposlouchej ji!“ přikázala Breta. Cítila ten tolik známý tlak na spáncích, jak se ji někdo pokouší ovládnout. Než stihla zareagovat, Fobeia sáhla po dýce, kterou měla za pasem. Nezaútočila však. Padla na kolena a s dýkou na dlaních natažených před sebou se rozplakala.

„Prosím, pomozte!“

Chlapec vytrhl ruku z Bretiných prstů. Breta konečně zareagovala. V naději, že se probudí ze svého opojení, ho udeřila přes tvář a postavila se mezi něj a holohlavou čarodějkou. Lehce zakolísal, ale ani nemrknul.

„Nesmíš ji poslouchat!“ promluvila k němu a pokračovala směrem k Fobeie: „Jsi lhářka. Nade mnou nemáš moc. Odejdi a už se nevracej, nebo tě zabiju!“ Postupovala ke klečící ženě s napřaženou šavlí, v mysli jediný cíl, musí ochránit syna. Zaútočila. Fobeia se najednou vymrštila a s dýkou sevřenou v pěsti uskočila stranou.

„Děláš chybu!“ zasyčela na Bretu. Uhnula dalšímu ženi-
nu výpadu a podívala se na kluka. Breta znovu vyrazila k útoku, ale uprostřed pohybu se nepřírozeně zastavila. Prohnula se v zádech, zbraň jí vyklouzla z prstů a neslyšně přistála do mechu. V koutku úst se jí objevil proužek krve a pomalu stékal po bradě. Padla na kolena a po chvíli se sesula na zem. Nemohla se pohnout. Cítila, jak z ní prchá život. Zvedla prosebné oči ke svému synovi. Stál nad ní s tím prázdným výrazem ve tváři, se zakrváceným nožem v ruce. Nezúčastněně ji pozoroval.

„Proč?“ zašeptala.

„Opustila jsi mě. Nechala jsi mě na pospas otci,“ odpověděl

tichým nevýrazným hlasem zanechávajícím šelestivou ozvěnu.

„Nitram nebyl tvůj otec,“ zachroptěla z posledních sil. Chtěla se pohnout, ale nemohla. Fobeia k mladíkovi přistoupila a něžně ho pohladila po tváři. Palcem mu setřela krev z rozraženého rtu. Ozvalo se zasyčení. Překvapeně ucukla bolestí. Podívala se na prst. Byl spálený. A pak se usmála. Nesmí se přestat soustředit. Pohlédla do klukových prázdných očí, téměř bezmyšlenkovitě se zavlnila v bocích.

„Dáš mi, co je mé?“ zaševelila sladce. Sledoval ji. Znovu se ho dotkla. Nakonec se přiblížila až těsně k němu, důvěrně se naklonila a začala mu šeptat do ucha. Po tváři mu přeběhl mizivý náznak radosti. Když konečně poodstoupila, sáhl do kapsy a beze slova vytáhl nenápadný smotek látky. Podal jí ho. Lačně se po něm natáhla. Přihlížel, jak balíček rozbaluje netrpělivými prsty, jak z něj vyjímá amulet. Sevřela ho v dlani, pěst si přitiskla k hrudi. Aniž by matce věnoval jediný další pohled, hoch se k oběma ženám otočil zády. Skoro jako by se jej to ani netýkalo, si sedl k ohni a dal péct dalšího králíka. Než se jí zakalil zrak, viděla Breta syna odcházet. Umírala s vědomím, že své dítě neochránila.

Fobeia usedla proti němu, amulet zavěšený na krku. Pozorovala, jak mládenec mlčky otáčí králíka nad plameny.

„Měla by sis vzít její plášť, než ho roztrhá,“ zkonstatoval najednou suše. „A její boty,“ pokračoval.

„Mám své,“ pokrčila rameny a zvedla se, aby si pro ně došla do úkrytu, kam je schovala. Zarazila se. V houstnoucím šeru se mezi stromy rychle pohyboval obrovský stín.

Zahlédla svit žlutých očí, nahrbená záda, polosložená bláznivá křídla a ostnatý ocas komíhající ze strany na stranu, jak podsekává stromy stojící mu v cestě. Ztuhlá hrůzou sledovala, jak se pradávňý vrhl na Bretino tělo, aby se nažral. Chlapec dál otáčel králíkem nad plameny.

Už týden nepřetržitě lilo jako z konve. Hory se pomalu měnily v mokřad, země pod vraníkovými kopyty čvachtala, vše bylo kluzké, koně se pohybovali pomalu, přiměřeně nepřilíh bezpečnímu terénu. Nezdálo se, že by to jezdcí příliš vadilo, i když se ve svém plášti choulil před větrem a deštěm a jel poněkud nakřivo, jako by ulevoval zraněné části těla. Byl od hlavy až k patě zahalený v černém, dokonce i obličej měl zakrytý šátkem. Ve stínu mezi šátkem a kápí byl vidět jen náznak očí. Ve vzduchu byl cítit chlad, brzy začne z nebe padat místo deště sníh, ranní mrazíky se změní v mráz. Brzy přijde zima. Byl nejvyšší čas najít si úkryt a hlavně nadělat zásoby. Vlastně už bylo nejspíš pozdě. Každopádně dotyčný něco hledal.

Stopa srny byla vidět jenom proto, že byla zcela čerstvá. Proud deště jí již začínaly deformovat, zanedlouho zmizí docela. Postava v černém se líně svezla ze sedla. Proplétala se mezi balvany po kluzkém podloží. V pravé ruce se odkudsi objevila kuše, pravděpodobně z úkrytu pod pláštěm. Levá ruka svírala vraníkovu uzdu. Stopy vedly až ke skalnímu převisu, pak dlouho podle něj. Najednou zmizely. Jezdec se zarazil, chvíli hledal. V jeden moment měl pocit, že něco zahlédl. Skalní stěna tu byla pokryta závojem břečťanu. Přece nebylo možné, aby srna vešla do kamene, nebo

ano? Muž, předpokládejme, že to byl muž, i když opravdu malého vzrůstu, si jen tak pokrčil rameny. Bedlivé zkoumání odhalilo ve skále průrvu. Zprvu vypadala spíš jen jako škvíra. Člověk v ní na chvíli zmizel, pak se vynořil, aby si odvedl koně. Hnědák, jehož uzda byla přivázána za vraní kovo sedlo, neklidně pohodil hlavou, odfrkl si na protest, ale nakonec své společníky následoval. Neklidně stříhal ušima. Tunel, kterým procházeli, byl takřka úplně temný, ale nezdálo se, že by to lovci nějak vadilo. Postupoval pomalu a obezřetně, ale téměř tak jistě jako za světla.

To se nakonec ukázalo. Světlo na konci tunelu. Koně citelně zrychlili, lační dostat se z temného, těsného prostoru pryč. Nevěda, co ho čeká, muž vystoupil ze strže s napřaženou kuší. I zde pršelo. Ne, lilo. Roklina, ve které se ocitl, byla holá, pokrytá kamennou sutí od velikosti kamínků až po obrovské balvany velké jako stodola. Nerostlo tu vůbec nic. Tedy kromě občasných koberečků hnědého lišejníku nebo mechu ztěžujících cestu svou slizkostí. Jak člověk, tak koníci našlapovali opatrně, aby neuklouzli. Strž stoupala vzhůru, klikatila se, jen stěží se dala nazvat cestou, vstříc cestovateli se hrnul divoký potůček dešťové vody sbírající se z okolních skal.

Konečně se vyškrábal na vršek kopce a mezi provazci padající vody se zahleděl do kaňonu, který se mu otevíral u nohou. V dešti nebylo vidět mnoho, jen holé stěny, kamení a hladinu jezera zdánlivě zaplňující celé ústí údolí, kam až oko dohlédlo. Ze skály po cizincově pravici na hladinu dopadal vodopád. Nezdálo se, že by tudy vedla cesta dál, ale lovec se přece jen rozhodl pustit dolů srázem. Srna nemohla

zmizet a podle stop mířila přímo dolů k jezeru. Možná sem zabloudila, ale také tudy mohla putovat pravidelně.

Byl zázrak, že si ve svahu nepolámali nohy ani člověk, ani koně. Hladina jezera kupodivu nesahala až ke skalní stěně. Dalo se ovšem předpokládat, že bude-li pršet dál, malá písčiná pláž se brzy zalije celá. Koníci zavětrili, a zatímco jejich pán hledal další stopy, šli se v klidu napít. Muž je nechal. Znal je dobře a věděl, že by se špatné vody nedotkli. Několik minut hledání odhalilo stezku. Schovávala se mezi balvany a vedla kolem jezera pod vymletou skálou, pod vysokým převisem. Klikatila se a byla kluzká, často se ztrácela za ohybem skály či mezi spadnými balvany, někde byla dokonce zalitá vodou. Koním se nelíbila, ale šli. Najednou se vynořila do širokého, šedavého, nehostinného údolí. Srna, stojící v mírném závětrí útesu, se polekala a vyrazila. Lovcův šíp ji zasáhl do krku. Udělala ještě několik potácivých kroků a padla.

Stěny kaňonu nebyly jen holé, leckde byly černé, rozpraskané, nesly známky ohně. Vlastně celé údolí neslo známky ohně. Nerostlo tu zhora nic, snad jen na pár místech mech či lišejník. Našlo by se tu sice několik ploch pokrytých místo kamením pískem, někde dokonce hlínou, ale převažovala suť a holý kámen, bylo tu pusto. Jezdec ve vraníkově sedle postupoval obezřetně vpřed, kuši připravenou ke střelbě. A pak ho uviděl. Prudce zastavil koně, než si uvědomil, že na co se dívá, je jen tělo. Obrovské, pravda. Leželo schoulené, pod převisem, obklopené hromadou ohlodaných, časem vybělených kostí, tiše se rozkládalo a zapáchalo. Muž nemusel být génius, aby si domyslel, že se dívá na tvora, jenž byl zkázou tohoto místa, jenž si tu vybuďoval doupeň.

Několikahodinové zkoumání ukázalo, že se neznámý vskutku ocitl v mrtvém údolí. Část pokrytou jen kamením vystřídal hřbitov lesa. Stromy zde byly popadané jeden přes druhý ve změti zpřerážených kmenů, do vzduchu trčely prsty ohořelých pahýlů, země byla pokryta polámanými větvemi a tlejícím nánosem jehličí. Nebylo tu nic než zkáza. Cizinec se pod šátkem usmál. Pravděpodobně našel, co hledal. Úkryt. Místo, kde v podstatě bylo vše, co potřeboval, snad jen kromě těch zásob, ale to se jistě vyřeší.

Zvířata zavedl dál do údolí, proti větru od zdechliny, kde její zápach nebyl tak silný. Našel jim místo pod převisem, sundal jim náklad i sedla. Začínalo se připozdívát, brzy padne tma, bylo na čase se utábořit. V místě, které si našel, bylo relativně sucho, skalní podklad pokrytý vrstvou písku. Lovec se rychle pustil do práce. Než se setmělo, nanosil si slušnou zásobu dříví a roští. Bylo sice mokré, ale hořet bude. Hromada byla bezpochyby větší, než kolik bude třeba na noc, ale neznámému se v hlavě rodil plán.

S ohněm byl najednou svět veselejší. Dřevo sice syčelo a čmoudilo, ale to jezdcí nevadilo. Chvíli jen tak seděl na sedle, které si usadil do písku nedaleko ohniště, a pozoroval, jak padá déšť. Po několika minutách se téměř líně zvedl, protáhl se a sundal si plášť. Světlo plamenů odhalilo záplavu dlouhých, kovově stříbrných vlasů stažených ledabyle do ohonu. Šátek uvázaný přes obličej neodhaloval, pravda, mnoho, jen temně hnědé, téměř černé oči a jemné čelo, ale dával tušit, že lovec možná přece jen není muž. Ke stejnému závěru sváděla i štíhlá, drobná postava oděná do černé haleny, kalhot a vyšívané, leč rovněž černé

vesty. Jistotu, že se jedná o dívku, by případný, ač neexistující pozorovatel získal až mnohem později, když cizinec znovu usedl k ohni a odvázal šátek halící tvář. Skutečně to byla dívka. Podle všeho velmi mladá a až na temně zelenou skvrnu zaschlé masti halící pravou líc i velmi krásná. Což bychom zjistili až poté, co cizinka pečlivě vyvrhla, stáhla a naporcovala ulovenou srnu a usedla k ohni, aby se konečně najedla. Dokud byla čerstvá, pečlivě očistila srnčí kůži. Bude se hodit.

Lilo. Pořád ještě. Mladou ženu to nijak nepřekvapilo. Pršelo totiž celou noc a zdálo se, že to mrakovou peřinu visící nad horami rozhodně hned tak nepřestane bavit. Nicméně voskovaný plášť byl dostatečnou ochranou před vlhkem a čekala ji spousta práce. Vstala dlouho před svítáním. Ve světle plamenů začala z větví stavět stěnu, která ji a její zvířata ochrání před větrem honícím se skrz údolí. Vybudovat bytelný, větvovými stěnami ze tří stran chráněný přístřešek trvalo téměř celý den. Pod převisem se rovněž začínala postupně vršit hromada nanošených kmínků, které se daly snadno přenést.

Když byl přístřešek hotov, vyvedla koně z kaňonu, aby se napásli. Nebyli nadšení, že musí znovu procházet tunelem a kolem zapáchajícího těla obrovského ještěra, ale cestu zpět absolvovali s plnými žaludky a byli spokojení. Zřejmě kvůli zranění na lici se dívka pohybovala s tváří opět zahalenu šátkem. Mrtvola, která v údolí kazila vzduch, se musela odstranit. Ani ji nenapadlo udělat si z ještěrova masa zásoby na zimu. Tělo bylo již v pokročilém stadiu rozkladu, a navíc to byl Černý a jeho maso by se cizinka rozhodně

neodvážila vzít do úst ani čerstvé, natož v tomto stavu. Než se rozhodla, jak se ostatků zbaví, pořádně si mršinu prohlédla.

Kromě zející rány na břicho a boku, která ještěra zjevně zahubila, byla jeho kůže naprosto neporušena. Nebylo divu, protože z větší části sestávala z temných šupin, které dávno ztratily svůj lesk. Kde nebyly šupiny, byla poloprůhledná, pevná kůže. Dívka se jí opatrně dotkla a otrásla se. Nebyl to příjemný pocit. Dávno zaschlá louže tmavé tekutiny pod tělem byla kupodivu krev, nikoliv kyselina. Znamenalo to, že pradávny byl za svého života ještě stále více drakem než Černým. Tedy alespoň anatomicky. Na druhé straně stav kaňonu, jeho doupěte, nasvědčoval tomu, že povahou tento tvor drakem nebyl již dávno. Pečlivě si prohlédla ostny na ocase, hlavu, krk, tesáky i ránu na boku. Ať tohoto tvora zabilo cokoliv, bylo to opravdu velké. Při prohlídce si rozmyslela svůj původní záměr mršinu hned odstranit a rozhodla se svého nálezu náležitě využít.

S pécí odřezala větší plochy kůže, která byla ještě dračí. Pevnější materiál jednoduše neexistoval, napadalo ji nejdříve jeho využití. Odolnost ovšem znamenala, že to byl dlouhodobý a poněkud náročnější úkol, ale byla by hloupá, kdyby tuto cenu jen tak zničila. Dalším jejím úlovkem byly tesáky a ostny, dokonce několik drápů. Po setmění pracovala ve světle několika provizorních loučí. Vypadala hodně unaveně, když se konečně vrátila k ohni. Relativně čerstvě zhojená zranění se hlásila o slovo, fyzická námaha jim dávala zabrat. Usoudila ale, že zhojeným ranám nemůže práce nijak uškodit. Že bolest zkomplikuje veškeré činnosti, které

ji čekaly? Potrvá dlouho, než tělo zapomene na šok, který utrpělo, a na zahálku nebyl čas.

Když konečně usoudila, že sklidila vše, co se z mršiny pradávného dalo využít, a dokončila nákresy jeho anatomie do svého zápisníku, mečem rozsekala jeho kůži, aby narušila celistvost brnění. Sesbírala kosti všech ještěřových obětí, aby je navršila kolem něj. Raději je nezkoumala, až příliš mnoho jich vypadalo, že jsou lidské. Dalším krokem byla zdánlivě nedostatečná hranice ze dřeva. Bude potřebovat oheň. Práci dodělala za soumraku po dvou dnech usilovné práce. Byla si sice jista, že hory jsou v tomto plačtivém počasí liduprázdné, ale stejně nechtěla riskovat, že by záři ve tmě někdo zahlédl.

Zprvu ji napadlo pradávného jednoduše spálit, ale lilo, dřevo bylo mokré, a i když ho bylo na dně Sluje, jak si svůj kaňon pojmenovala, dostatek, chtěla jej využít jinak. Zrodil se nápad. Koneckonců bylo na čase pořádně vyzkoušet, co opravdu umí. S předešlými zkušenostmi na paměti se postavila zhruba dvacet metrů od pradávného. Nehodlala nic riskovat a dvacet metrů se zdálo jako celkem bezpečná vzdálenost. Možná. Po krátké úvaze raději ustoupila o dalších pět metrů. Zhluboka se nadechla. A luskla prsty. Na konečku palce se objevil modravý plamínek. Nechala ho sklouznout do dlaně a luskla prsty druhé ruky. Na to, co se chystala udělat, potřebovala hodně velký žár.

Byl to zvláštní pohled na drobnou dívenku stojící uprostřed uzavřeného údolí, s plameny šlehajícími ze spojených dlaní. Nejdřív vzplály vysušené kosti, pak i mokré dřevo a konečně tělo pradávného. Ve chvíli, kdy ho zachvátil,

nebyl oheň k zastavení. Sice pomalu, ale o to důkladněji trávil vše. Ze strachu, aby žár neustal, živila jej magii ze svých dlaní. Když si konečně byla jista, že mršina hoří, zvedla dlaně o něco výš. Modravá záře vycházející z jejích rukou se zakousla do skály. Neozval se však výbuch, jak by se možná dalo čekat. Kámen začal oheň polykat, postupně se zahříval. Brzy se začal tavit. Na hořící mršinu ukápla nejdříve jedna osamělá kapka lávy. Tu však záhy následovaly další. Jak předpokládala, dřevo nevydrželo příliš dlouho, ale dost dlouho na to, aby plameny započaly nezbytný proces hoření. Převis, pod kterým pradávny ležel, se pomalu roztékal v proudech žhavé lávy, ta se prožírala rozkládající se tkání, ještě pod ní postupně mizel. Skála konečně nevydržela a utrhla se. Kopeček, sestávající ze zbytků létavce a lávové krusty, pokryla lavina nataveného kamení. Zcela ho zasykala. Plamen šlehající z dívčiny dlaní ustal. Unaveně svésila ruce k tělu. Po tváři jí stékal pot, na kapuci a ramena bubnoval déšť. Chvilí stála a pozorovala, jak láva zvolna tuhne. Bez ochrany převisu do ní začaly padat provazce deště. Rozžhavený kámen syčel, vychládal a pukal v kakovonii zvonivých zvuků. Naslouchala té písni.

Uvědomila si, že údolí zahalil zápach spáleného hniječím masa a kouře. Bylo tu najednou téměř nedýchateľno. Nadechla se skrze šátek zakrývající nos i ústa. Spojila ruce do klubička a dlouze vydechla do prostoru tvořeného oběma dlaněmi. Když je rozevřela, v dýmu byla vidět drobná, čirá kulička. Čarodějka ji rozverně hodila do vzduchu a začala točit ukazováčkem. Kulička najednou nabobtnala, zvětšovala se, rotovala, vybuchla. Kaňonem se prohnal zá-

van čerstvého vzduchu. Smrad byl ten tam. Téměř. V údolí zůstala jen jakási jeho drobná ozvěna.

Pořád přšelo. Vzduch byl ale o poznání chladnější. Musí si pospíšit. A magie přece nebyla jenom oheň. Kouzlo, na které se chystala, nikdy nezkoušela a nebyla si jista jeho výsledkem, a tak raději schovala oba koně za ohyb skály. Přece jen by je nerada něčím trefila. Vodit je na pastvu neustále ven z rokliny stálo čas, a navíc zanechávalo stopy. A to se jí nelíbilo. Tohle bylo její údolí. Nechtěla, aby ho našel někdo jiný. Nechtěla na sebe upozorňovat. Začínat tak blízko provizornímu přístřešku pravděpodobně nebylo příliš rozumné, ale logiku to mělo. Menší vzdálenost na přesun by mohla znamenat lepší příležitost si kouzlo takzvaně osahat.

Nedávno zhojená záda zaprotestovala, když se do vzduchu zvedla první kláda, nejistě se zakymácela v prostoru a vrhla se proti skále. Udeřila do ní a zhroutila se k zemi.

Stříbrovlasá zaklela. Takhle to tedy rozhodně vypadat nemělo. Stěna kaňonu utrpěla ještě několik nárazů, než se neznámé podařilo vychytat rychlost a směr, než kmeny začaly plout vzduchem a rovnat se na relativně úhlednou hromadu téměř způsobilně. Vlastně byla ráda, že se začalo šerit. Byla to dobrá výmluva, proč přestat pracovat. Byla unavená. Bolelo ji snad úplně všechno, ale sundaný šátek odhalil šťastný úsměv. Sluj se jí sice dařilo čistit velmi pomalu, ale měla pocit dobře vykonané práce.

Prostor byl konečně vyčištěný od spadáných stromů. Do konce i pahýly, jejichž kořeny byly ještě v zemi, zmizely. Tedy z většiny. Z těch, ze kterých cítila zbytky života, zbyly

úhledné pařezy. Nakonec přišla na řadu i obyčejná sekera. Ta se ovšem vůbec nelíbila jejím zraněním, ale sekera byla v některých případech jednoduše účelnější než magie. Spokojeně si prohlédla svoje dílo. Klády narovnané podle stěny kaňonu vystačí hned na několik zim, ne jen na jednu, stejně tak hromady větví. Zato srnčí maso začínalo docházet a jíst se prostě muselo. A potřebovala si odpočinout, protože používání magie ji vysilovalo, obzvlášť užívala-li jí tak velké množství. Tělo protestovalo a ona věděla, že na co se chystá příště, rozhodně nebude jednoduché.

Tentokrát vyvedla koně druhou stranou rokle. Našla tu stezku, kterou chodila zvěř, a děkovala bohům za koníky zvyklé na pohyb v horách. Za výkon, který předvedli, by se nemusela stydět ani horská koza. Jednu, shodou okolností, ve srázu potkali, a tak bylo o první úlovek postaráno. Nechala koně pást v jednom ze vzdálenějších údolíček a šla na lov. S lukem a šípy, protože cokoliv zabité magií bylo jednoduše nepoživatelné. Napadlo ji, že musí zkusit zjistit, jestli by v jezeře nebyly ryby. Měla štěstí, podařilo se jí ulovit další srnu, ale měla podezření, že to bylo spíš náhodou než čímkoliv jiným.

Již několik dní přemýšlela nad tím, jak bude řešit svůj příbytek. Několikrát změnila názor, jestli postavit srub, nebo zkusit vyhloubit jeskyni, která by byla jednoduše skryta před světem. Nakonec usoudila, že nejdřív postaví srub, pak možná zkusí vyhloubit jeskyni. Byla si totiž jistá, že její hrubé provizorium rozhodně nebude stačit, až přijde zima. Na druhé straně si byla velmi nejistá, jak by se jí dařilo s hloubením jeskyně. Mohlo to snadno dopadnout tak, že jí

skála spadne na hlavu. Nehledě na to, že si nedokázala úplně představit, že by žila dlouhodobě pod zemí. Prostě nechápala, jak to trpaslíci dělají. Potřebovala sluneční světlo. Potřebovala vzduch, zvuky okolního světa. S tímto rozhodnutím v mysli se za dalšího rozbřesku postavila na opačný konec údolí, než kde bylo jezero. Kdyby mělo něco vybuchnout, nebo se jinak podělat, bylo lepší být co nejdál od koní a provizorního přístřešku.

Plán byl následující. Kdysi tu byl les. A podle všeho docela velký. A to znamenalo spoustu semínek, šišek, relativně úrodnou půdu. Všude tu bylo tlející jehličí a tu a tam i listí, nechyběl popel. Většinou sice dost hluboko, ale někde v tom nánosu musel být život. Vlastně byl. Cítila ho, když zapátrala. Život se pomocí magie nedal darovat. To by byla hodně černá magie a... vlastně to nebyl ani život, jen jakési jeho zapůjčení. Raději se nad tím nechtěla ani zamýšlet. Život se ale dal magií tak nějak, no, urychlit. Pošfouchnout. A přesně to chtěla udělat. Kdysi dávno, měla pocit, že před staletími, se jí to podařilo. V relativně malém měřítku. Nyní se chystala oživit celý kaňon, který si navíc prošel snad několika desetiletími ohně.

Teď se ukáže, kolik síly v sobě skutečně má. Musí být opatrná, aby jí ze sebe nevydala příliš mnoho. Nadmíru troufalé kouzlo ji mohlo zabít. Zavřela oči a zapátrala. V sobě samé. Až ucítila magii kolující ve svých žilách. Byla to přece jen životní síla. Soustředila se. Když otevřela oči, na dlani se jí pomalu otáčela malá, duhová kulička. Podívala se na ni, nadechla se a vzala ji do dvou prstů. Natáhla ruku co nejdál před sebe a pustila duhovku na zem. Ta

dopadla do tlejícího jehličí, zachrastila o něj a zůstala ležet. Dívka zprvu nedůvěřivě a velmi spěšně ustoupila o několik kroků. Nic se však nedělo. Čekala. Nic. Čekala dál. Pořád nic. Čarodějka udělala opatrný krok vpřed, pak druhý, obezřetně se naklonila směrem k zaklínadlu, aby se na něj podívala. Duhové kouzlo se pohnulo. Půda jej s tichým, nenápadným mlasknutím nasála. Kulička zmizela. A vybuchla.

Země se pod jejíma nohama vzedmula a otrásla, stříbrovláska měla co dělat, aby udržela rovnováhu. Během zlomku vteřiny se ocitla po pás ve vysoké lesní trávě, všude kolem ní začaly vystřelovat stromky, které se okamžitě vytáhly do výšky, zmohtněly, vyhnaly jehličí nebo listí, objevily se na nich šišky, žaludy či jiné plody. Jeden takový divous vyrazil z hlíny přímo pod dívčinými chodidly. Nestihla uskočit. Strom ji zachytil. Jak rostl, vynesl ji do vzduchu. Zoufale se pokusila něčeho zachytit, ale v tu chvíli se koruna rozhodla zkošatět, z kmene začaly vystřelovat větve. Jedna ji zasáhla a mrštila jí proti jinému stromu. Od toho se odrazila a žuchla do trávy. Rychle se odkulila, protože pod ní se něco dělo. Schoulila se u paty jednoho z již vzrostlých stromů, protože jí připadlo, že tady se už nic dít nebude, a zakryla si hlavu rukama. Všude kolem ní najednou vše ožilo. Dokonce i skalní sráz nad její hlavou se obsypal mechem, lišejníkem, ale i všemožnými rostlinkami a popínavkami. Za jedním z balvanů vyrašil stromek, a jak rostl, shodil kámen do údolí. Ten dorazil na dno v menší lavině. Každé semínko, kdejaká v zemi skrytá sazenička, zbytek mízy či zapomenuté vajíčko, vše propuklo v život. Zhruba čtvrtina údolí se prostě zbláznila a namísto mrtvého, tlející-

ho jehličí se pokryla hlubokým lesem, který tam před několika sekundami ještě nebyl, a přitom tam stál již po staletí.

Nastalo ticho. A klid. Ozývalo se jen nenápadné pukání a praskání, jak se míza usazovala ve stromech. Stříbrovlasá zamžourala na svět okolo sebe škvírou mezi předloktími, kterými si chránila hlavu. Pomalu, jako by čekala další útok nějaké zběsilé rostliny, se postavila na nohy a rozhlédla. Vzduch mezi stromy byl výrazně teplejší, než když se tudy ničím nezastaven proháněl vítr. Čarodějka se šťastně zasmála.

Během několika příštích dní se zelení pokryla téměř celá plocha kaňonu až k břehům jezera. V údolí se hodně oteplilo. Tady bylo jaro. Zatímco za srázy tohoto malého ráje začínala zima. Objevil se sníh.

Kapitola 2.

NÁVRAT PRVOROZENÉHO

Zaki se naposledy podíval na měnící se siluetu Bašty. Byl rád, že ji opouští. Cítil magický náboj tohoto místa a byl z něj nervózní. O pramenech věděl své a tenhle byl obzvlášť záludný. Kdyby nějaké měl, vstávaly by mu z něj vlasy na hlavě. Kefet byl možná svéhlavý a třeba trochu vrtošivý, ale byl jeho a pečlivě si vybíral své pány, aby nebyl zneužit. Měl ho v krvi a věděl, co od něj může očekávat. Na druhé straně Bašta byla zcela nevypočitatelná, její moc temná. Něco tak nevinného jako vrtoch se u ní nedalo předpokládat, Bašta byla chtivá. Hledala všemožné cesty, aby byla využita, aby získala ještě větší moc. Čišela z ní sama podstata Černých. Nyní byla bez pána. To bylo nebezpečné. Bašta slídila, pokoušela se nalákat mocichtivé, aby se chopili jejího žezla. To zatím nikdo nenašel, a rozhodně to nebylo nedostatkem snahy. Nitramova berla se ztratila. Mohla být kdekoliv. Mohl ji mít kdokoliv. Nebo byla pohřbena někde v troskách, pravděpodobně do souvislé, několik metrů tlusté desky, již za sebou zanechaly tavící se kameny a kdoví co ještě. Byl to pozůstatek nepředstavitelného žáru, který nemohlo přežít ani vydržet nic. A nikdo. Zdálo se, že jak elfové, tak trpaslíci a draci se upnuli k myšlence, že právě zde musí být berla bezpečně pohřbena. Zakiho toto vysvětlení ovšem neuchlácholilo. Jenomže byl jedním z mála.

Znamenalo to ovšem, že se elfové, trpaslíci a draci zcela výjimečně na něčem shodli. Bašta musí mít pána. Musí mít svého Strážce. Respektive celou posádku Strážců, kteří zamezí, aby byla znovu zneužita. Bylo s podivem, že s volbou magických národů nakonec souhlasila i téměř jednohlasná většina zástupců lidí. Jednání, chceme-li tak nazývat lítý diplomatický boj, se táhla ještě dlouho poté, co se v údolí začalo stavět. Žádný z přítomných národů nebyl ochoten ponechat Baštu v rukách někoho jiného. Hlavními vzájemnými oponenty byli ovšem právě elfové a trpaslíci. Jednající utichli ve chvíli, kdy byl za případného pána zdejšího pramene navržen Petr. Minimálně jeho původ jej stavěl do pozice velmi dobrého kandidáta. Zakiho však nepřekvapilo, že tuto eventualitu zavrhl sám Petr. Byl nejstarší ze synů dakarského krále a chtěl dostát svým povinnostem. Na druhé straně, jeho bratr Filip by mohl... Někdo hlasitě zaprotestoval, ale pak nastalo dlouhé ticho. Filip sice ve válce nebojoval, ale znali jej jak elfové a trpaslíci, tak draci. Byl to, pravda, člověk, ale jeho původ z krve tří národů, elfů, Berberů a Adragonek, mluvil sám za sebe. I přes tento svůj původ byl naprosto zjevně tvorem veskrze nemagickým, což bylo v dané situaci velmi podstatné. A ano, byl člověk, což jej činilo přijatelným pro lidské národy. Do karet mu hrálo i to, že byl vzhledem ke svému zmrzačení velmi negativně naladěn vůči Černým. Dalo by se tedy předpokládat, že u něj bude výrazně menší pravděpodobnost, že by podlehl volání Bašty.

Bylo rozhodnuto. Stejně jako bylo rozhodnuto o základní posádce složené z elfů, lidí, draků a trpaslíků. Nyní se

v údolí, které bylo ještě nedávno pokládáno za prokleté, čile stavělo. Společným vítězstvím stmelená Aliance budovala nejen Baštu samotnou, ale i město, které ji kdysi obklopovalo. Provizorní příbytky byly postupně nahrazovány domy, byla vytyčena hranice města, rostlo tu kamenné opevnění. Okolí stále ještě křížovaly vojenské oddíly a čistily hory od skřetů a jiného zlořádu, který se táhl k Nitramově nadvládě jako hmyz ke světlu. Lidé zdejšího kraje se postupně probouzeli z temné noční můry a začínali se, zpočátku velmi nedůvěřivě, zapojovat do obnovy.

Jistě by bylo zajímavé sledovat všechen ten shon a bujaré znovuzrození zašlé slávy těchto míst, ale Zaki měl povinnosti. Zima již udeřila ve své plné síle, byl nejvyšší čas vrátit se domů, napravit škody, které způsobili holohlavá čarodějnice a jeho bratr. Při pohledu na ruch, hemžení lidí, trpaslíků i elfů, které tak rád opouštěl, přemýšlel nad tím, jak se mohlo stát, že Fobeia ovládla jeho drahý Kefet. Byl by raději, kdyby věděl, kam se poděla, kde je jí konec. V uších mu zvonila Elenina poznámka, že o Fobeie ještě uslyší. Toužil po tom, aby to nebyla pravda, ale dívčino podezření sdílel. Elena. Zachmuřil se. Ta žába mu bude chybět. I když byl opět vládcem svého města, nějak si s Michaelem bez Eleny připadali trochu ztracení, jako když vám za mračné noci zmizí hvězdy ukazující směr. Několikrát se přistihl při vymýšlení způsobů, jak se mohla Elena zachránit z plamenů. Přesně do momentu, než uviděl vychládající masu roztaveného kamene ze zdí Bašty. Tak příšerný žár nemohl nikdo přežít. Možná i proto byl Michael tak rád, že není jeden z těch, kdo zůstávali u Bašty, aby ji pomáhali znovu stavět.

Vešel těm Berberům, kteří se už nyní vraceli domů, společně s Kefetskými a Nazranskými. Doprovázeli je Bugríci. Jaksí naprosto nezvaní se rozhodli, že město Kefet zní jako spousta srandy. Jednoduše se přidali k výpravě a teď se hemžili pod kopyty koní i nohama bojovníků. Nadšeně povykovali. Vytrhli tím Zakiho z myšlenek. Pobídl koně, aby se vrátil do čela svých mužů mířících k domovu. Berla upevněná v sedlovém pouzdru si spokojeně pobrukovala. Cítil její sílu, moc Kefetu. Jeho drahé město, schované ve svých horách, bylo spokojené. Chtě nechtě se usmál. Vracel se tam, kam patřil. Vracel se tam, kde mohl konečně být zase sám sebou. Vracel se domů.

Po dlouhé cestě zamrzlými, nehostinnými krajinami se konečně utábořili na dohled od Špičáků. Pohled na masív zrádných šedivých skal vnesl do armády vlnu veselí, protože Kefeťany čekal slavný návrat domů, oslavy a přízeň krásných kefetských žen. A můžete mi věřit, že přízeň Kefeťanek opravdu stála za to, vrátit se vítězně z bitvy. A pak tu byl Zaki, znovunalezený, právoplatný rukuš Kefetu, v jehož rukách jim berla opět zpívala o blahobytných časech, vyhraných bitvách, o slavných vítězstvích, sladkou píseň o domově. Berbeři i Nazranští se jejich nadšením nechali velmi snadno nakazit. Vojáci byli tak rozjařeni, že se uchýlili k bujarým oslavám už tady na pláních. Dokonce jim nevadila ani vánice, která se na ně přihnala z hor a zaclonila jim na ně výhled, ani vichr, ani třeskatý mráz. Pílo se, zpívalo, tančilo, vyprávělo a hodovalo.

Vynořila se ze závoje vloček jako tichý stín. Její bosá